

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremsætter: Forslag til Lov om Forfatterret og Kunstnerret.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth): Det Lovforslag, som jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er i sine Grundtræel af samme Indhold som det, der i Rigsdagssamlingen 1890—91 blev fremsat af Regeringen her i Tinget om Forfatterret, Kunstnerret og Eneret til Fotografier. Lovforslaget vil saaledes fra den Behandling, det den Gang gennemgik her i Tinget, være en stor Del af det ærede Tings Medlemmer bekendt. Det har et dobbelt Bjemed, idet det dels gaar ud paa at samle, supplere og tilvejebringe den fornødne Ooverensstemmelse mellem de Regler, der for Tiden gælde hos os om den litterære og kunstneriske Ejendomsret, og som maa søges i en Række forskellige Love, der hverken ere tilstrækkelig klare eller udtømmende, og dels har Lovforslaget det Formaal at indføre Bestemmelser, der gøre det muligt for Danmark at tiltræde den internationale Ooverenskomst, som i 1886 blev affluttet i Bern mellem de fleste vesteuropæiske Stater, og som gaar ud paa at beskytte den litterære og kunstneriske Ejendomsret i disse Lande. Da Forslaget blev forelagt her i Tinget i 1890, fik det i det hele en meget velvillig Modtagelse, og det blev vedtaget ved 3dje Behandling, ganske vist med en Række Ændringer, af hvilke dog ingen var af den Natur, at de røkkede ved Grundprincipperne i det forelagte Lovforslag. I den Tid, der er forløben siden da, er denne Sag indtraadt i et noget nyt Stadium særlig ved den Stilling, som Lovgivningen paa samme Omraade i Mellemtiden har indtaget i Norge. Forinden det danske Forslag i sin Tid blev forelagt for Rigsdagen, stete der Henvendelse fra Regeringen til Regeringerne i Norge og Sverig, idet man gjorde dem bekendt med det Forslag, man agtede her at forelægge Rigsdagen, og spurgte dem, hvorvidt man i Norge og Sverig paatænkte at indføre tilsvarende Regler og gøre det muligt sammen med Danmark at tiltræde Berner-Konventionen. Endskønt Svaret lod benægtende, fandt man dog ikke af den Grund Aaledning til at standse Sagens Fremme her. Forslaget blev altsaa forelagt i Landstinget og derefter i den næste Samling i Folketinget. I dette fremkom der kun en Udvalgsberetning, hvori der stillebes en Række Forslag, og efter Samlingens Slutning — det var altsaa Sam-

lingen 1891—92 — blev paa Foranledning af Kultusministeriet Forhandlingerne genoptagne med Norge, idet man nu havde Grund til at tro, at der ogsaa der var Stemning for at faa fælles Regler, og navnlig ogsaa Stemning for, at vi i Fællesskab og samtidig skulde tiltræde Berner-Konventionen. Der samledes komitterede fra begge Lande i Sommeren 1892, og disse delegerede blev saa enige om Affattelsen af et Fællesforslag, i hvilket man saa vidt muligt havde taget Hensyn paa de Ændringer, der vare indsatte i Lovforslaget her i Landstinget, og til de Ændringsforslag, som Folketingets Udvalg havde stillet. Dette Fællesforslag blev saa forelagt Stortinget i den næste Samling og blev der med nogle faa Ændringer, som ikke havde nogen videre Betydning, vedtaget i Juni Maaned 1893, hvorefter det udkom som norsk Lov af 4de Juli 1893. Fællesforslaget fik ikke fuldt saa blid en Modfart her i Landet. Det blev forelagt i Efteraaret 1892 i Folketinget og atter i sidste Samling i samme Ting, og vel var det ikke mange Ændringer, Folketinget foretog i Lovforslaget, men en enkelt Ændring var dog af den Bestaffenhed, at det var umuligt for Regeringen at acceptere den, idet Folketinget nemlig udstemte den Bestemmelse, hvorefter den, hvem Forfatterretten tilkommer, i 10 Aar bevarer Eneretten til at offentliggøre Ooversættelser af Værket. Denne Ændring vilde umuliggøre — og Udstemningen af Bestemmelsen havde sikkert ogsaa denne Hensigt — Danmarks Tiltrædelse af Berner-Konventionen. Hvis man altsaa accepterede dette Folketingets Forslag, vilde Danmark fremdeles indtage det — jeg tør vel nok sige — noget uciviliserede Standpunkt at gøre fremmede Forfattere fuldstændig retløse hos os med Hensyn til Ooversættelser af deres Værker og at berøve danske Forfattere Udgangen til at høste Frugten, i alt Fald den fuldstændige Frugt, af deres Arbejder gennem Ooversættelser i Udlandet; det er slet ikke saa faa danske Forfattere, hvis Værker ooversættes. Endelig vil, efter at den norske Lov er udkommen, Følgen blive den, at der vil blive gjort Forslagsvirksomheden her i Landet stort Afbræk, idet det er en Selvfølge, at paa de norske Forfattere, der hidtil have søgt danske Forlæggere, og ligeledes de mere fremragende danske Forfattere ville søge til Forlæggerne i Norge, hvor Landets Love yde dem den største Beskyttelse. Jeg behøver næppe at udvikle dette nærmere her, da Landstinget under sin sidste Behandling af Forslaget havde et meget klart Blik for, hvilken Betydning det